

νος ξύλου, οὗ αἱ ὄαι κεκαλυμμένοι εἶναι δι' ἀργυρῶν πλακῶν, ἐπὶ τούτων δὲ ἀναγεγλυμμένοι φέρονται κομψότατοι εἰκόνες ὧδε: ἡ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὄαι, πλάτους 003 καὶ ἡμίσεως ἑκατοστοῦ, εἶναι διηρημένοι εἰς πέντε χώρας, ὁ δὲ μεταξὺ τῶν ἐν ταῖς γωνίαις χωρῶν τόπος τῆς ἄνω καὶ κάτω ὄαις πλάτους 003, ἐκείνος εἰς τρεῖς· καὶ οὗτος εἰς δύο χώρας κατὰ τὸ ἐξῆς διάγραμμα:

4	3	1	2	15
5				14
6				13
7				12
8	9	10		11

Ἐν ταῖς 15 χώραις ἀναγεγλυμμένοι εἶναι μέχρως ὀσφίος οἱ ἐξῆς: ἐν ἀρ. 1 ὁ ΙC XC ἔχων ἐν τῇ ἀριστερᾷ Εὐαγγέλιον καὶ διὰ τῆς ἐτέρας εὐλογῶν, 2 ὁ ΙΩΙ (ὁ Πρῶδρομος) καὶ 3 ἡ ΜΤΘΥ (Μήτηρ Θεοῦ) προτείνοντες τὰς χεῖρας ἰκετιδίας. Εἰς τὰς λοιπὰς χώρας εἰκονισμένοι εἶναι Εὐαγγελισταὶ καὶ Ἀπόστολοι οἷδε: 5 ΩΙ, 6 Μ, 7 C, 8 Η, 9 Φ, 10 Θ, 11 Β, 12 α, 13 Λ, 14 ΜΙ, 15 ΠΙ. Τὰ γράμματα ἐν 4 ἐφθάρησαν μετὰ τοῦ προσώπου ἐφθαρμένου καὶ ἐν 9· οἱ ἐν ἀρ. 4—6 καὶ 13—15 ἔχουσιν εἰς χεῖρας Εὐαγγέλια, οἱ δὲ ἐν ἀρ. 7—9, 11 καὶ 12 κυλίνδρους κεκλεισμένους· μόνος ὁ ἐν ἀρ. 10 προτείνει τὰς χεῖρας ἰκετευτικῶς. Ὡς κοσμήματα τῶν εἰκόνων φέρονται μικρὰ στρογγύλα στίγματα ἀνά 5 ἐν ἀρ. 1—3, 5, 6, 10 καὶ 13—15, ἀνά 5 διπλᾶ ἐν 9 καὶ 11, τρία ἐν 7 (⊗) καὶ ἐν ἐν 8· ἐν 4 καὶ 12 οὐδέν. Τὰ πρόσωπα πάντα ἔχουσι ζωηρότατον τὸ ἦθος καὶ εὐκρινεστάτας τὰς γραμμάς.

Ταῦτα προχειρότερα πῶς περὶ τοῦ ἀνεπίστου κειμηλίου, ὅπερ εὐχομαι νὰ κοσμήσῃ τὸ ἡμέτερον Μουσεῖον. Ὁ περ ἐν τέλει προστίθημι εἶναι, ὅτι πατρῶν τῶν ἐν Θεσσαλονικῇ ἀρχαίων εἰκόνων τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἐπὶ ξύλου ἢ τοίχου οὐδεμίαν ἐγὼ γινώσκω ἔχουσαν τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν προκειμένην παράστασιν πλὴν μιᾶς: λέγω τὴν ἐν τῇ μητροπολιτικῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἄλλοτε ἐπὶ αἰῶνας ὄλους ὑπερβεν τοῦ τάφου τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ἐν τῷ δεξιῷ τοῦ Βήματος ἀνηρτημένην τελειοτάτην ἐπὶ ξύλου εἰκόνα, ἣτις σὺν τοῖς ἄλλοις ἀνεκτιμήτοις κειμηλίοις, περὶ ὧν ἄλλοτε, ἐγένετο βορὰ τοῦ παμφάγου πυρὸς κατὰ τὴν ἀποφράδα νύκτα τῆς 21 Αὐγούστου 1890. Πᾶσαι αἱ ἄλλαι εἰκόνες φέρουσι τὸν μεγαλομάρτυρα καθήμερον ἐπὶ τοῦ ἵππου ἢ ἰστάμενον παρ' αὐτῶ.

Ἐν Θεσσαλονικῇ τῇ 14 Δεκεμβρίου 1891.

ΠΕΤΡΟΣ Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ

Μία παράδοξος ἐλπίς ἤρχισε νὰ μὲ γαργαλίξῃ καὶ νὰ μὲ κατέχη ἀνυπομονησία ἀπὸ τῆς ὥρας ἀφ' ἧς ἔλαβον πρόσκλησιν νὰ παρευρεθῶ καὶ ἐγὼ εἰς μίαν πνευματιστικὴν ἐσπερίδα ἐν Ἀθήναις. ἤξευρα ὅτι οἱ ἀποτελοῦντες τὸν πνευματιστικὸν κύκλον ἦσαν ἄνθρωποι σοβαροὶ καὶ φρόνιμοι τόσον, ὥστε — ἔλεγα — διὰ νὰ ἐξοδεύωσιν ὄλην σχεδὸν τὴν νύκτα τακτικὰ εἰς μυστηριώδη πειράματα, ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχουν ἀνακαλύψῃ ἔγχος περιέργου καὶ ἀνεξιχνιάστου ἀληθείας. Ὅχι λοιπὸν χωρὶς συγκίνησιν ὑπερέβην τὴν θύραν τῆς ἐν ὁδῷ Πρостаίου οἰκίας καὶ εἰσῆχθην ὑπὸ σιωπηλῆς ὑπηρετρίας εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν τοῦ ἰσογείου. Ἦσαν ἐκεῖ ἀρκεταὶ κυρίαί, ἀλλὰ περισσότεροι κύριοι: λόγιοι, ποιηταί, δημοσιογράφοι, καθηγηταί, ἰατροὶ καὶ ἐν γένει ἄνθρωποι μὲ κάποιαν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν. Τὸν πυρῆνα ἀπετέλουν ὁ οἰκοδεσπότης, ἀνώτερος ὑπάλληλος ὑπουργείου καὶ δύο φίλοι του, νέοι καὶ οἱ τρεῖς μαθηταὶ τῶν ἐσχάτως διαφημισθέντων ἐν Ἀθήναις ποιητῶν πνευματιστῶν. Ἐκ τῶν παρευρισκομένων ἄλλοι μὲν ἦσαν τακτικοὶ πνευματισταί, ἄλλοι δέ, οἱ καὶ περισσότεροι, προσεκαλοῦντο διὰ πρώτην φοράν ὡς ἐγὼ νὰ ἴδωσι καὶ νὰ θαυμάσωσιν. Ὅτι εἴλκεν ἐκ τῆς ἐπιπτώσεως τῆς αἰθούσης ἐκείνης τὴν προσοχὴν ἦσαν αἱ ποικίλαι τὸ μέγεθος καὶ τὸ σχῆμα τραπέζαι, ἀπὸ τοῦ μικροῦ ἐλαφροῦ τρίποδος, μέχρι τῆς μεγάλης καὶ βαρείας τραπέζης μὲ τὸ ποδῆρες σκέπασμα. Τὰ πειράματα εἶχον ἤδη ἀρχίσῃ. Ὁ οἰκοδεσπότης καὶ οἱ φίλοι του ἐκράτουν τὰς χεῖρας πέριξ τοῦ μαγικοῦ τραπέζιου, εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐοῦ εὐρίσκετο ἐν χάρτινον κουτὶ κλειστὸν. Ἐκριναν ἀναγκαῖον νὰ μοῦ δώσουν μερικὰς ἐξηγήσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐξήλειπον πᾶσαν περὶ τοῦ θέματος ἀμφιβολίαν:

— Ἰδοῦ, κύριε, περὶ τίνας πρόκειται. Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ κουτὶ ὑπάρχει, καθὼς βλέπετε, ἓνα μολυβάκι καὶ ἓνα κομμάτι χαρτὶ ἄσπρο. Ἐχομεν παρακαλῆσθαι τὸ πνεῦμα νὰ μᾶς γράψῃ ἐδῶ μίαν λέξιν, ὁποῖαν θέλῃ. Νά, βλέπετε καλὰ; Τὸ χαρτὶ εἶνε ἄσπρο. Ὑστερα ἀπὸ κάμποση προσήλωσι θανοῖζουμε τὸ κουτὶ καὶ τὸ χαρτὶ θὰ βρεθῇ γραμμένο.

Δὲν ἀντέταξα τίποτε ἀλλὰ προσηλώθην καὶ ἐπερίμενα. Ἐνίστο ἐρριπτα καὶ πέριξ ταχὺ βλέμμα, διὰ νὰ θαυμάζω μίαν ὡραίαν νεάνιδα, τὴν ὁποῖαν ἐξωραΐζε περισσότερον ἢ συγκίνησις. Θὰ εἶχε, φαίνεται, ἰδῆ πολλὰ καὶ ἡ πίστις τῆς ἦτο ἀκράδαντος· ἀλλὰ καὶ ἐν γένει τῶν παρευρισκομένων ἡ προσοχὴ εὐρίσκετο εἰς ἔντασιν καὶ ἐφαίνετο εὐλικρινῆς. Μόνον εἰς νέος ποιητῆς ἔκλινε πρὸς τὸ οὗς μου καὶ μοὶ ἐψιθύρισε μειδιῶν:

— Μέσα στή μέση ἕνα κουτί
Καί γύρω κάμποσοι κουτοί.

Δὲν ἐπρόφρασα νὰ ποκριθῶ, διότι ἀντήχησαν κραυγαί τρόμου καὶ ἐκπλήξεως. Ὁ οἰκοδεσπότης ἤνοιξε τὸ κουτί καὶ ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χαρτοῦ εὗρεθῆν χαραγμένη διὰ μολυβδίδος ἀρκετὰ εὐαναγνώστως ἡ λέξις Ἰ θ α ν α σ ί α. Τὴν εἶδα καὶ ἐγὼ καὶ ἤμην πρόθυμος νὰ ὀρκισθῶ ὅτι ἦτο τὸ ἴδιον κομμάτι τοῦ χαρτιοῦ, τὸ ὁποῖον μοῦ εἶδειξάν πρὸ ὀλίγου ἄγραφο, διότι εἶχα παρακολουθήσῃ καλὰ τὰς κινήσεις ὅλας καὶ ἤμην βέβαιος ὅτι καμμία χονδρὴ ταχυδακτυλουργία δὲν εἶχε λάθῃ χώραν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ μίᾳ κυρία πολύταρκος, ἡ ὁποία ἐξεκαρδίσθη γελῶσα καὶ ἐφώνησεν :

— Ἄ, κάποιος τὸ ἀλλάξε! τὸ ἀλλάξατε, καλέ!
— Εἶδατε τίποτε; τὴν ἠρώτησα.
— Δὲν εἶδα; ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν, σὰς παρακαλῶ...

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα. Νὰ ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν, καὶ ὅμως γίνεται!

Ἡ ἀπάντησίς μου ἐπεκροτήθη πολὺ ὑπὸ τῆς ὀμηγύρευς. Ἡ ταχεῖα μου ἐκεῖνη καὶ ἄνευ ὄρων πίστις ἤρесе, φαίνεται. Τί διάβολο! μόλις ἐπάτησα ἐκεῖ τὸ ποδάρι καὶ ναρχίσω τὰς παρατηρήσεις καὶ τὰς ἐξελέγξεις, ὡς νὰ εἶχα νὰ κάμω μὲ ἀγύρτας τῶν δρόμων, δὲν τὸ εὗρισκα σωστόν. Ἦμην λοιπὸν ὑπὸ τῶν ὄρων τῆς εὐπρεπείας ἠναγκασμένος νὰ πιστεύσω. Ἐπειτα, τὸ ὁμολογῶ, ἐξαίφνης ἀφυπνίσθη ἐν ἐμοὶ μίᾳ παλαιᾷ παιδικῇ τάσιν πρὸς τὸ ὑπερφυσικὸν καὶ ἀκουσίως ἀνεμνήσθη τῶν λόγων τοῦ Ἀμλέτου πρὸς τὸν Ὁράτιον. Εὗρεθῆν στιγμιαίως διατεθειμένος νὰ πιστεύσω καὶ ἐπίστευσα... Καὶ τὸ πρῶτον πείραμα διεδέχθη δεῦτερον, ἐπίσης ἐπιτυχές, καὶ τὸ δεῦτερον τρίτον... Δὲν μοῦ ἔμενε πλέον ἀμφιβολία ὅτι ὑπαρχοῦσιν ἀόρατοι καὶ ἐνσυνείδητοι δυνάμεις ὑπακούουσαι εἰς τὰς παρακλήσεις μας καὶ κινουσαι τὴν μολυβδίδαν ἐντὸς κουτιοῦ κλειστοῦ. Καὶ τίς οἶδεν ἐὰν τὴν πεποιθήσιν μου αὐτὴν δὲν θὰ διετήρουν καὶ μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας, τὸ ὁποῖον διαλύει τὰς πλάνας τοῦ σκοτούς, ἐὰν ὁ ποιητής, ὁ ὁποῖος εὗρε πρὸ μικροῦ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν τοῦ κουτιοῦ, δὲν ἔκλυπε νὰ μοῦ εἴπῃ :

— Καλέ, τὰ πιστεύετε αὐτά; Ἀφῆστε νὰ γελᾶσουμε μὲ τοὺς ἄλλους... Τὸ κουτί ἔχει δύο πάτους μ' ἕνα μηχανισμό εὐφύεστατο, ποῦ καθὼς τὸ κλείνει κρύπτεται τὸ ἄγραφο χαρτὶ καὶ ἐρχεται ἄλλο γραμμένο...

Ἀνάθεμά σε! Τρεῖς ἀνάθεμά σε ποιητά! Σὺ ὁ προωρισμένος νὰ νανορίζῃς μὲ τὴν γλυκεῖαν ἀπάτην τὸν κόσμον, κατέστρεψες μὲ μίαν σου λέξιν τὴν γλυκυτέραν ἡ ὁποία εἰσηλθέ ποτε εἰς τὰ στήθη μου! Διότι καί, δὲν θέλω νὰ σοῦ τὸ κρύψω εἰς ἀντάλλαγμα τῆς φιλικῆς σου ὑπηρεσίας :

Μ' ὄλον τὸν τρελὸν καὶ ἀκράτητον γέλωτα, μὲ τὸν ὁποῖον ἐτεώρησα καθήκόν μου νὰ ὑποδεχθῶ τὴν ἐπεξήγησιν, ἠσθάνθην ἐνδομύχως θλίψιν πολὺ μεγάλην, διότι δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀόρατος δύναμις κινουσα τὴν μολυβδίδαν, οὔτε κἂν ἦτο ἡ θέλησίς μας ἰκανὴ νὰ γράψῃ ἄνευ ὕλικῆς ἐπεμβάσεως. Τί κρίμα!

Ἐπλησίασα τὸν οἰκοδεσπότην καὶ τοῦ εἶπα ὅτι τὸ τέχνασμα τοῦ μοῦ ἦτο γνωστόν. Ἠρνήθη ἐπ' ὀλίγον, ἀλλὰ γρήγορα ὑπεχώρησε, διότι ἐφοβῆτο τὸν θόρυβον.

— Ναί, μοῦ εἶπεν· αὐτὸ εἶνε ψεῦμα πραγματικῶς τὸ κάμνουμ' ἔτσι γὰ νὰ γελᾶσουμε. Ἀλλὰ ὅτι κινεῖται τὸ τραπεζάκι δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία, σὰ; βεβαίῳ. Οὔτε κἂν νὰ τὸ βόλετε στὸ νοῦ σας ὅτι χωρεῖ ἐδῶ πλάνη. Θὰ ἰδῆτε.

— Καὶ ὀμιλεῖ;
— Ὅμιλεῖ, βέβαια.
— Τὸ πνεῦμα;
— Θὰ ἰδῆτε.
— Νὰ ἰδοῦμε λοιπόν.
— Ἐμπρός.

Τότε ἐκαθήσαμεν ὅλοι περίξ ἐπίπλου, τὸ ὁποῖον κατ' εὐφημισμὸν μόνον ἐδύνατο νὰ ὀνομασθῆ τραπεζάκι, διότι ἦτο τράπεζα εὐρυτάτη, ὀγκώδης, μὲ τέσσαρας πόδας, ἂν καὶ ὄχι πολὺ δυσκίνητος. Ἐθέσαμεν ἐπ' αὐτῆς τὰς παλάμας καὶ ἐβλέπαμεν προσηλωμένοι εἰς τὸ κέντρον. Ὁ οἰκοδεσπότης ἐπέτασε διαρκῶς σιγὴν εἰς μερικὸς εὐφυολόγους σαχλοὺς, οἱ ὁποῖοι τότε εὗρον ἀφορμὴν νὰ ξεθυμάνουν. Δὲν παρήλθον πέντε λεπτά καὶ τὸ ἐπιπλον ἤρχισε νὰ τρίξῃ. Ἐβλέπαμεν δυσπίστως ὁ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἄλλου· ἀλλ' ἕκαστος ἐφάνετο ἀθῶος τοῦ διαπραττομένου. Ἐγὼ τοῦλάχιστον ὀρκίζομαι ὅτι οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην ἔδιδε κίνησιν ἡ χεὶρ μου καὶ αὐτὸ ὀρκίσθησαν καὶ οἱ ἄλλοι εἰς τὴν τιμὴν των, διότι ψυχρὰ ἔπνεεν ἐκεῖ μέσα δυσπιστία, μ' ὄλον ὅτι εἶχε πιστευθῆ πρὸ μικροῦ θαῦμα πολὺ μεγαλύτερον τῆς ἀπλῆς αὐτῆς κινήσεως. Τοιοῦτος ὁ ἄνθρωπος!...

— Κινεῖται! Κινεῖται!

Πράγματι ἡ τράπεζα ἔκλινε πρὸς τὸ μέρος μου, ἐκρότησαν οἱ πόδες τῆς ἀπαξ καὶ δῖς, μεθ' ὃ ἤρχισε νὰ τρέμῃ ὡσεὶ ῥιγοῦσα. Οἰονόηποτε προσέβλεπα μὲ βλέμμα ὑποπτον, ἀπέσυρεν ἀμέσως τὰς χεῖρας, ἀλλὰ ἡ τράπεζα ἐξηκολούθει νὰ ἐκφεύγῃ ὑπὸ τὰς παλάμας μου καὶ νὰ κινῆται ρυθμικῶς.

— Δυνατώτερα! Δυνατώτερα! ἐπρόσταξεν ὁ οἰκοδεσπότης.

Τὸ ἐπιπλον ὑπήκουσεν· ἡ κίνησίς του ἐγένετο ταχύτερα καὶ ἡ ἔντασίς τῆς ἠῤῥανε βαθμηδὸν ἕως οὗ, ἔλεγες, εἰδαμονίσθη. Ἦκουες ἐν μπάμπουμ καταχθόνιον καὶ ἐκτύπων διαδοχικῶς τῶσα οἱ δύο ἔμπροσθεν καὶ τῶρα οἱ δύο ὀπισθεν πόδες.

— Στάσου! διέταξεν ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἡ τράπεζα ἐστάθη ἀποτόμως. Καὶ ὑποπεύω μὲν ἀμυδρῶς ὅτι κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἐντόνου διαταγῆς ἐκράτησα κ' ἐγὼ χωρὶς νὰ θέλω τὰς παλάμας· πλὴν μοῦ ἐφάνη ὅτι δὲν θὰ ἤρκει ἡ κινήσις μου νὰ τὸ σταματήσῃ, ἂν δὲν συνέπραττε καὶ κάτι τι μυστηριώδες.

— Ἐλάτε νὰ τὸ κάνουμε νὰ ὁμιλήσῃ· εἶπε μία δεσποινίς. Ἄς προσκαλέσουμε τὸ πνεῦμα τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ.

— Ὅχι, ὄχι. Ἄς ἔλθῃ ἓνα ὅποιον θέλῃ.

— Ἐμπρός, Γιάννη, λέγεσὺ ποῦ εἶσαι medium. Ὁ οἰκοδεσπότης ἠρώτησε μὲ σοβαρότητα μεγάλην.

— Ἦλθες, πνεῦμα; Ἄν ἦλθες, νὰ κτυπήσῃς μίαν φορὰν.

Ἡ τράπεζα ἐκτύπησε μίαν φορὰν.

— Ἦλθες! Τ' ὄνομά σου, πνεῦμα, ἔμπρός. Ἐλα, τὸ πρῶτον γράμμα.

Ἡ τράπεζα ἐσταμάτησε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ Π, εἶτα δε διαδοχικῶς εἰς τὸ Α, εἰς τὸ Π, πάλιν εἰς τὸ Π, εἰς τὸ Ο καὶ εἰς τὸ Σ.

— Πάππος! Τίνος πάππος;

— Τοῦ Γεώργου· ἀπήντησε διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου τὸ πνεῦμα.

— Ἐλα, Γεώργου, ἦλθεν ὁ παππούς σου.

— Πῶς τὸν ἔλεγαν; νὰ μὰς πῆ πῶς τὸν ἔλεγαν! εἶπεν ὁ Γεώργος, νέος ἰατρός, πρὸ μικροῦ τελειώσας τὰς σπουδὰς του εἰς τὴν Εὐρώπην.

— Γεώργιος! ἀπήντησεν ὁ πάππος.

— Πραγματικῶς! εἶπεν ὁ ἰατρός· ἀλλὰ θὰ τὸ ἤξεύρατε· ἢ ἐπειδὴ μὲ λέγουν κ' ἐμένα ἔτσι, θὰ τὸ ἐμαντεύσατε.

— Καλὰ· σῆκω λοιπὸν σὺ νὰ μὴν ἐπηρεάζῃς χωρὶς νὰ θέλῃς, καὶ ῥώτησέ τον ἓνα ἄλλο ποῦ νὰ μὴν τὸ ξεύρουμ' ἐμεῖς... κανεῖς μας.

Ὁ ἰατρός ἠγέθη μὲ τοσαύτην δυσπιστίαν καὶ συγχρόνως τόσον ἐνδιαφέρον νὰ ἰδῇ καὶ νὰ πιστεύσῃ, ὥστε δύσκολον ἦτο νὰ υποθέσῃ κανεῖς ὅτι ἐπροσοπιεῖτο.

— Εἰμπορεῖ νὰ μὰς πῆ πῶς ἔλεγαν τὴ γυναῖκά του, τὴ γιαγιά μου;

Καὶ τὸ medium ἐπιτακτικῶς:

— Εἰμπορεῖς νὰ μὰς πῆς πῶς ἔλεγαν τὴ γυναῖκά σου, τὴ γιαγιά τοῦ Γεώργου; Ἄν μπορῆς κτύπησε μιά· ἂν ὄχι, δύο.

Ἄμεσως ἡ τράπεζα ἐκλινε καὶ ἐκτύπησε μίαν φορὰν.

— Πολὺ καλὰ· λέγε μας τώρα τὸ πρῶτον γράμμα.

Οἱ κτύποι ἐσταμάτησαν εἰς τὸ Μ. Ὁ ἰατρός προφανῶς συνεκινήθη. Τὸ δεῦτερον ἦτο Α. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ τρίτον ἦτο Ρ, τὸ τέταρτον Ι καὶ καθέξῃς. Ὁ ἰατρός ἔρρηξε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Μαρία! μάλιστα, κύριοι, Μαρία τὴν ἔλε-

γαν. Ἐξοχόν!... Εἰμπορεῖ τώρα νὰ μὰς πῆ καὶ πόσα παιδιά εἶχε;

Ἡ ἐρώτησις ἐτέθη ὡς ἔπρεπεν ὑπὸ τοῦ medium ἡ δὲ τράπεζα ἐκτύπησε πεντάκις. Ὁ ἰατρός ἐκτύπησε τὰς παλάμας. Πέντε εἶχε, μάλιστα. Θαυμάσιον... Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ ὅλας τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας ὁ δύσπιστος Ἀσκληπιάδης ἀπήνθουνεν. Εἰς τὸ τέλος κατέθεσε τὰ ὄπλα· ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐκήρυξεν ὅτι πιστεύει... πιστεύει... πιστεύει! Ἦτο τόσῳ βέβαιος ὅτι κανεῖς τῶν παρακαθημένων δὲν ἐγνώριζε τίποτε περὶ ὧσων ἠρώτα!

Ἐγὼ ἤρχισα νὰ θεωρῶ τὸ πρᾶγμα ὀλίγον τι περιέργον, ἀνώτερον ἀπλῆς συμπτώσεως, καὶ νὰ σκέπτομαι ἂν εἶνε τῷ ὄντι δυνατὸν νὰ γίνῃ καμμία ὑποβολὴ νοερά μεταξὺ τοῦ ἐρωτῶντος καὶ τοῦ ἀποκρινομένου, — ὅταν ἐπροτάθῃ ἄλλο πείραμα πολὺ σπουδαιότερον. Εἰς τῶν παρόντων, ὁ κ. Γ. παλαιὸς διπλωμάτης, ἔβαλε κατὰ νοῦν μίαν ἐρώτησιν καὶ τὸ πνεῦμα ἀπήντησεν:

— Ἡ δουλειά σας ἔγεινε.

Ὁ ἐρωτῶν κατεπλάγη, διότι ἡ ἀπάντησις καὶ ἀληθῆς ἂν δὲν ἦτο, ἦτο ὅμως πολὺ σχετικὴ μὲ τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν εἶχε θέσῃ. Οὕτω τοῦλάχιστον ἐβεβαίωσε. Τὴν ἐσπέραν δ' ἐκείνην ἐδόθησαν δύο τρεῖς ἀπαντήσεις μετ' ἀναλόγου ἐπιτυχίας. Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀληθῶς περίεργον· διότι ἡ ὑποβολὴ ἦτο διπλῆ. Μόνον ὅταν ἐγὼ ἠρώτησα κάτι, ἡ τράπεζα, κατόπιν μακρᾶς ἀρνήσεως, ἠδόκησε ν' ἀπαντήσῃ δύο λέξεις ὀλωσδιόλου ἀσχετοῦς.

— Περίεργον, εἶπα· δὲν ἐφαρμόζεται διόλου.

— Αἶ, φαίνεται ὅτι δὲν σας ἀγαποῦν τὰ πνεύματα, διότι εἶσθε ἀκόμη δύσπιστος.

Παρεδέχθη τὴν ἐξήγησιν καὶ ἀπεφάσισα νὰ μὴν ὑποβάλω νέαν ἐρώτησιν πρὶν αἰσθανθῶ τὸν ἑαυτὸν μου ἄξιον τῆς εὐνοίας τῶν πνευμάτων. Καὶ ἐπλησίαζα πράγματι πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο, διότι ἡ ἐσπερις ὅλη κατηναλώθη εἰς πειράματα τοιαῦτα, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ ἦσαν τόσον περίεργα, ὥστε ἡ δυσπιστία μου ἤρχισε νὰ κλονῆται ἐπικινδύνως. Καὶ παρετήρησα μὲν ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ κινήσεις τινὰς πολὺ ἐκουσίας καὶ ἀπαντήσεις μερικὰς λανθασμένας ἢ ἀσυναρτήτους καὶ γενικῶς κατόπιν ἔλλειψιν θαυμαστοῦ· πλὴν μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ πιστεύσω ὡς σύνθητες καὶ εὐεξήγητον φαινόμενον τὴν εὐρεσιν αἴφνης τοῦ ὀνόματος μιᾶς ὑπηρετρίας κυρίου ξένου ἐρχομένου διὰ πρῶτην φορὰν, ἡ ὁποία ὀνομάζετο Κονδύλω!

Μὲ τοιαύτας ἐντυπώσεις θὰ ἔφευγα, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι, ἐὰν δὲν ἠκολούθει ἐν πείραμα τελευταῖον, ἐπιχύσαν πολὺ φῶς εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο. Εἰς τὴν ἄκραν ἐκεῖ εὐρίσκειτο μία τράπεζα ὀγκώδης καὶ βαρεῖα πολὺ περισσότερον τῆς πρώτης καὶ φυσικῶς ἀδύνατον ἦτο νὰ κινήθῃ δι' ἀπλῆς χειραψίας ἄνευ βίβας καταφανοῦς· ταύτην δὲ πρὸς

μεγαλητέραν βεβαίωσιν τῶν δυσπίστων, ὁ οἰκο-
δεσπότης ἐπρότεινε νὰ κινήσωμεν. Ταυτοχρόνως
ἠγγέλθη ἡ ἀρεκτὰ ἐμφαντικὴ ἀναχώρησις τοῦ
νέου ἱατροῦ. Ἐκαθήσαμεν γύρω καὶ ἐσχημα-
τίσαμεν τὴν ἄλυσιν τῶν παλαμῶν μετὰ μει-
διαμάτων δυσπιστίας, ὅταν, ὄχι μετὰ πολλὰ
λεπτά, ἡ τράπεζα ἤρχισε νὰ τρίζῃ καὶ νὰ κυ-
μαίνεται. Μετ' ὀλίγον αἱ κινήσεις τῆς ἐγένοντο
βιασιότεραι καὶ ὁ θαυμασμός μας μεγαλήτερος.

— Μωρὲ ἔδωκα ποῦ τῶχουμε ἀπόψε! τὸ σπίτι
ὀλοκλήρω μποροῦμε νὰ κινήσουμε! ἔλεγεν ὁ οἰ-
κοδεσπότης.

Καὶ ἡ τράπεζα ἐκινεῖτο. Οἱ φημισμένοι Κροῦξ
καὶ Χιοῦμ θάξιμενον εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ θαῦμα
αὐτό. Ἄλλ' οἱ Ἀθηναῖοι πνευματισταὶ ἐζήτησαν
νὰ τοὺς ὑπεσθῶσι. Διότι μόλις ἐδόθη ὑπὸ τοῦ
medium ἡ διαταγή, καὶ ἀμέσως ὁ ὄγκος ἐκείνος
τῆς τραπέζης ἤρχισε νὰ ὑψοῦται καὶ νὰ πίπτῃ
μετὰ πατάγου, ὥστε ὅλοι ἀπεσύραμεν τὰς χεῖ-
ρας καὶ ἐβλέπαμεν μετὰ φρίκης. Πλὴν τὴν φοι-
κῶδη αὐτὴν στιγμήν δὲν εἰξεύρω ποῖος ἐφωτίσθη
νὰ κύβη καὶ νὰ ἴδῃ ἀπὸ κάτω — ἐγὼ βέβαια δὲν
ἤμην ὁ ψυχρὸς αὐτός — καὶ τότε ἀμέσως ἀντή-
χισαν αἰφνίδιοι γέλωτες καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κρύ-
πτῆς του κατακόκκινος καὶ γελῶν ὁ ἱατρός, ὁ
ὁποῖος εἰς μίαν στιγμήν ταραχῆς ἀπαοχήρητος
εἶχε χωθῆ ὑπὸ τὴν τράπεζαν καὶ κρυβῆ ὑπὸ τὸ
ποδῆρές τῆς σκέπασμα...

— Δευτέρα ἐκδοσις τοῦ κουτιοῦ, τοῦ εἶπα, κ'
ἐγὼ ὁ ἀνόητος ἤρχισα νὰ πιστεύω. Τὰ ἄλλα
ὅμως πειράματα δὲν πιστεύω νὰ ἦσαν τῆς αὐτῆς
φύσεως... ἔ;

— Ἄ, ὄχι βέβαια! ἐπὶ λόγῳ τιμῆς! Ὅ,τι
δὲν ἦταν φάρσα χονδρὴ ὅπως αὐτό, ἦταν ἀλη-
θινό.

— Καὶ αἱ ἀπαντήσεις;

— Ναί!

Εἶχουμεν ἤδη φορέση τὰ ἐπανωφόριά μας καὶ
ἀπεχαιοετίζαμεν ὅταν ὁ ἱατρός μ' ἐπλησίασεν
ιδιαιτέρως καὶ μοῦ εἶπεν:

— Ἀφήστε νὰ γελοῦμε μὲ τοὺς ἄλλους. Θῶ-
μεθ ὅλοι οἱ τακτικοὶ συνεννοημένοι σιωπηλῶς.
Τίποτε δὲν εἶνε ἀληθινό... τίποτε.

— Οὔτε ἡ κίνησις τῆς μικρᾶς τραπέζης; Οὔτε
αἱ ἀπαντήσεις τῆς ποῦ μὰς ἐξέπληξαν;

— Δὲν βαρύνεστε!

— Καλὰ καὶ ποῖος λοιπὸν ἤξευρε τὸνομα τῆς
γιαγιάς σας;

— Κανεῖς. Ἄλλὰ δὲν με ρώτατε καὶ ἂν τὴν
ἔλεγαν Μαρία; Ἡ γιαγιά μου, φίλε μου, ὠνομά-
ζετο Σμαράγδα καὶ εἶχε μόνον δυὸ παιδιά.

— Τί ὠραῖα ποῦ προσποιεῖσθε!

— Ἐγὼ μόνον; ὅλοι μας καλέ. Ρώτηστε ἐκ
μέρους μου τὸν κύριον ποῦ εἶχε βάλῃ τὴν ἐρώτη-
σιν κατὰ νοῦν καὶ θὰ σᾶς πῇ ἂν ἐφηρμόζετο διό-
λου ἡ ἀπάντησις ποῦ ἔλαβε. Σεῖς ποῦ δὲν εἴσθε

μεμνημένοι εἶδατε τί ἀπάντησιν ἐλάβετε... Ἄπὸ
αὐριον ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ συμφωνῇ θαι-
μάσια μ' ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἐρωτᾶτε. Δὲν εἶν' ἔτσι;

Χωρὶς νὰ τοῦ ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ γίνω καὶ ἐγὼ
συνομότης, ἐσπευσα νὰ εὔρω τὸν κ. Γ. τὸν ὁποῖον
ἠρώτησα.

— Καλὲ δὲ βαρύνεστε! μοῦ εἶπε καὶ αὐτός.
Οὔτε κἂν ἔβαλα ἐρώτησι στὸ νοῦ μου.

Ἦτο τελεία ἀπόψε ἡ μῆσις μου. Ἡ εὐχαρίστησα
συγκεκρινημένοι τὸν οἰκοδεσπότην καὶ ἀπῆλθον με-
τὴν ὑπόσχεσιν νὰ πηγαῖνω συχνά. Ἐτήρησα τὸν
λόγον μου. Ἀλλὰ — χωρὶς πλέον ν' ἀσπαιεῖμαι —
καὶ ἐκ τῆς πρώτης αὐτῆς ἐσπερίδος καθὼς καὶ
ἐκ τῶν κατόπιν, τὸ μόνον βέβαιον συμπέρασμα
τὸ ὁποῖον ἐξήγαγον εἶνε, ὅτι ἀπὸ τοῦ λεγομένου
πνευματισμοῦ μόνον τὸ πνεῦμα λείπει. ***

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Υ π ὀ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΩΡΗ

Συνέχεια, ἴδε σελ. 365

Ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ προφέσσουρος πα-
ροξυνθεῖς:

— Πῶς καὶ αὐτὸί; ἀνέκραξεν ὁ ὑπολοχα-
γός. Νομίζω, κύριε, ὅτι δὲν ἔλαβον ἀνάγκην νὰ
ἴδωσι κανενὸς τὸ παράδειγμα διὰ ν' ἀρχίσωσι
τὰς ἐργασίας των... Ἀλήθεια ὅμως!... ἤκουσα
κτύπους σκαπάνης πρὸ ὀλίγου. Μήπως ὁ διοικη-
τῆς ἀπέσυρε τὴν ἀπαγόρευσιν;

Ὁ προφέσσουρ ἐταπεινώσε μετριοφρόνως τοὺς
ὀφθαλμούς.

— Ὁ διοικητῆς τοῦ Χαμαδάν, ἡ Αὐτοῦ Ὑ-
ψηλότης ὁ πρίγκιψ Ἀβδούλ-Ἀζίμ, εἶπε ταπει-
νῶς, ἀποβλέπων εἰς τὴν ἡλικίαν μου καὶ εἰς τὴν
μικρὰν φήμην, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησα καὶ τὴν ὁ-
ποίαν ἐπικυροῦσιν οἱ τίτλοι μου, τὰς πραγματι-
κὰς ἐκδουλεύσεις, τὰς ὁποίας εἶχα τὸ καύχημα νὰ
τοῦ προσφέρω, κηδύκητε νὰ μοῦ χορηγήσῃ τὴν
ἄδειαν, ὅπως ἐπιχειρήσω καὶ ἐγὼ ἀνασκαφάς, τῶν
ὁποίων τὸ προϊόν θὰ παραδοθῇ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς
τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα.

— Ἐν ἄλλοις λόγοις, κύριε, εἶπε διακόπτων
αὐτὸν ἀποτόμως ὁ ὑπολοχαγός, ἐνηργήσατε ν' ἀ-
παγορευθῶσιν αἱ ἐργασίαι εἰς τὸν κ. Κερδίκ, διὰ
νὰ τὸν ὑποκαταστήσητε σεῖς!... Βέβαια, ἡ πρά-
ξις σας εἶνε πολὺ ἐπιτηδεῖα... ἀλλὰ τὸ ἐπ' ἐμοὶ
δὲν τὴν εὐρίσκω ἔντιμον!

— Κύριε, εἶπεν ὁ Χάσελφρατζ, δὲν λαμβάνω
καθόλου ὑπ' ὄψιν τὰς ἀνισχύρους ὕβρεις ἐνὸς παι-
δίου!

— Ἔστω! εἶπε ξηρῶς ὁ ἱατρός Ἄρδύ, ἐπι-
τρέψατε μοι καὶ εἰς ἐμὲ νὰ σᾶς εἶπω ὅτι συμ-
μερίζομαι πληρέστατα τὴν γνώμην τοῦ ὑπολο-
χαγοῦ, καὶ νὰ προσθέσω ὅτι ἡ διαγωγή, τὴν ὁ-
ποίαν εδείξατε εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, μοι φαί-